



ISTORIA LUMII

ORIGINILE LUMII GRECEȘTI

Traducere din limba spaniolă
ELENA-ANCA COMAN

ORIGINILE LUMII GRECEȘTI

ÎN ACEASTĂ CARTE VEI
DESCOPERI:

- **CRETA: O INSULĂ NU FOARTE
SECRETĂ, CU UN MARE PALAT.**
 - **SERPI: SUPER PRIETENII
UNEI ZEITE.**
 - **CALUL TROIAN: LA EXTERIOR,
LEMN. LA INTERIOR... SOLDAȚI!**
 - **O COMOARĂ PLINĂ DE... LUT!**
- ȘI MULTE ALTE POVEȘTI.

De mai multe zile, Marco își petrecea tot timpul în grădina casei bunicului. Când credea că nu-l vedea nimeni, își punea o pălărie, lua o lopată de jucărie, o găleată și începea să sape gropi mici în pământ.

— Sunt marele Marco, celebrul arheolog, și voi descoperi multe **ORAȘE PIERDUTE**! I-am auzit spunând cu entuziasm.

— Mi se pare, bunicule, că poveștile pe care ni le spui l-au afectat prea mult pe Marco, i-am zis mai în glumă, mai în serios. De parcă ar fi atât de simplu să te apuci de săpat și să găsești un oraș pierdut!

— Păi, știi ceva, Carmen? Poate că Marco nu este atât de naiv precum crezi. N-ar fi prima oară când cineva cu **MULT ENTUZIASM** și, ce-i drept, cu mult noroc, descoperă un oraș sau o civilizație pierdută.



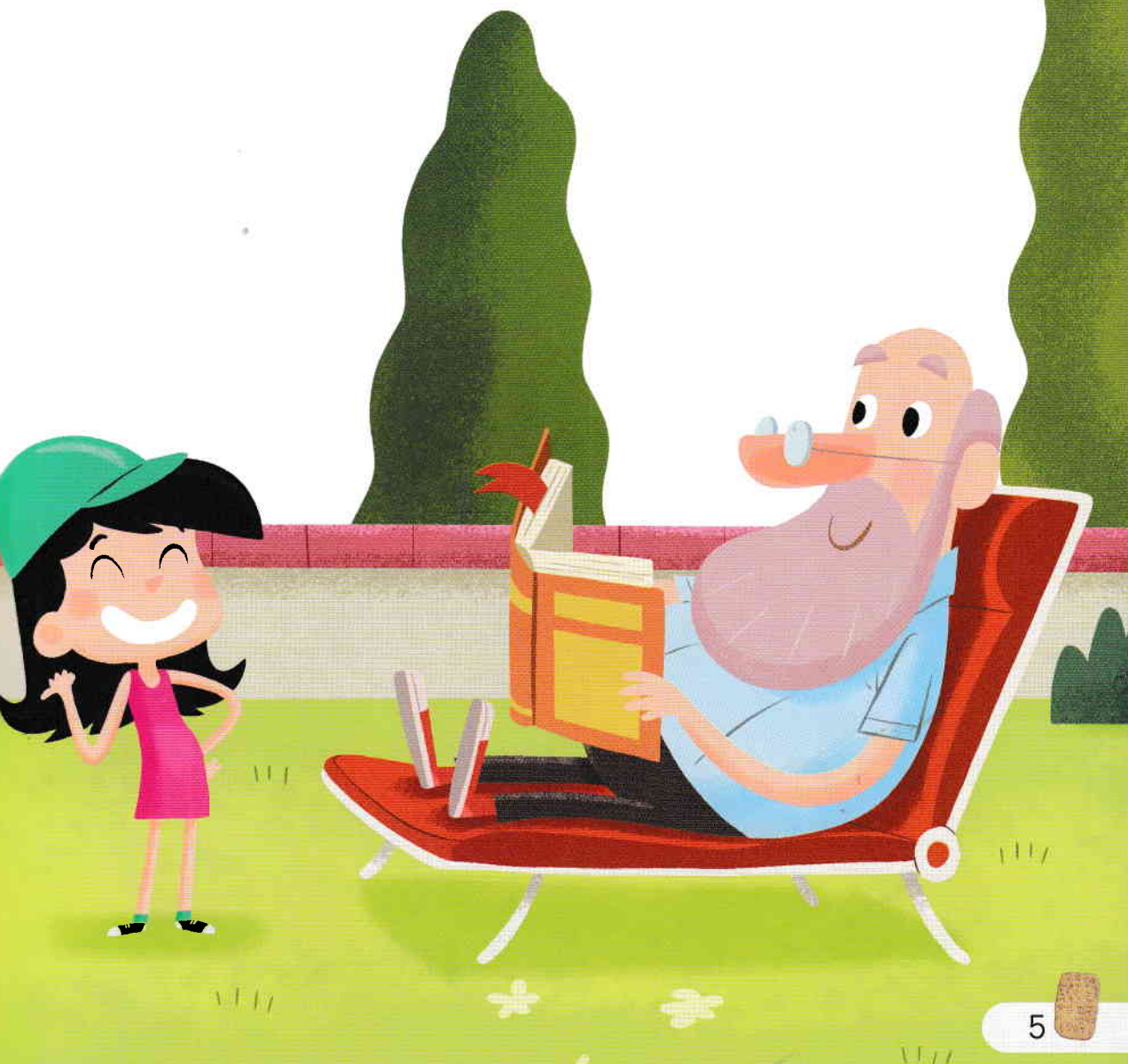
— Serios? am întrebat emoționată.

Mă și imaginam descoperind morminte secrete ale împăraților antici și temple pierdute în junglă...

— Și cine erau? Ne-ai putea spune azi poveștile lor? Te rog, te rog, te rog...

— Te rog, te rog, te rog... ni s-a alăturat și Marco, lăsând găleata și lopata.

— Bine, bine, nu-i nevoie să insistați atât de mult, a răspuns bunicul, știți deja că-mi place la nebunie să vă spun povești. Iar cele de azi sunt două povești incredibile. Protagonștii lor au fost doi oameni extraordinari. Au descoperit **DOUĂ CIVILIZAȚII** foarte vechi, care reprezintă originea culturii noastre. Așezați-vă și fiți atenți la toate amănuntele.



— Primul nostru protagonist se numea **ARTHUR EVANS** și s-a născut în Anglia la mijlocul secolului al XIX-lea. Tatăl lui era istoric și-i spunea micuțului Arthur foarte multe povești și legende ale Antichității, cam așa cum fac eu cu voi. Dintre toate, exista una care lui Arthur îi plăcea în mod deosebit: legenda **MINOTAURULUI**, un monstru îngrozitor, jumătate om, jumătate taur. Regele Minos, tatăl Minotaurului, îl ținea închis într-un labirint de pe insula Creta.

— Dar asta e imposibil! Minotaurii nu există! am zis foarte convinsă.

— Știu, Carmen, la fel cum știa și Evans, dar oare nu exista nimic adevărat în acea legendă? Nu existaseră nici regatul lui Minos și nici labirintul său fantastic din insula Creta? Când a crescut, Arthur Evans a devenit arheolog și a decis să călătorească



în Creta pentru a vedea ce putea descoperi. De îndată ce a ajuns pe insulă, s-a dus direct într-un loc numit **CNossos**, în care se descoperiseră niște obiecte foarte vechi. Și a început să excaveze.

— Cu o găleată și o lopată, așa ca mine? a întrebat Marco.

— Cu lopeți și găleți mai mari, dar cam la fel ca tine, da, i-a răspuns cu bunăvoință bunicul. Cert este că, în câteva zile, a descoperit resturile unui palat cu peste o mie de încăperi. Era ca un labirint.

— Precum cel al Minotaurului! am strigat.

— Exact, Carmen. Descoperirea aceea a fost incredibilă: Evans găsisese resturile unei civilizații necunoscute până la momentul acela, care existase cu vreo patru mii de ani în urmă. A numit-o **CIVILIZAȚIA MINOICĂ**, în onoarea regelui Minos.



Respect — Ce emoționant, bunicule! am exclamat entuziasmată. Și ce exista în acel palat?

— Unul dintre primele lucruri care i-au atras atenția lui Evans au fost **PICTURILE** care decorau pereții încăperilor. Știți, minoicii erau niște navigatori excepționali, cei mai buni din epoca lor. Și, cum le plăcea atât de mult marea, reprezentau lucrurile pe care le vedeau în ea, precum caracatițe sau delfini. Priviți ce picturi frumoase! a zis, arătându-ne niște fotografii.

— **OSTRUS MOSTRUS** Sunt mult mai frumoase decât cele ale profesoarei noastre de desen, iar ea se crede cea mai bună artistă din lume.



— Ha, ha, ha! a râs bunicul înainte de a continua. Adevărul este că minoicii erau niște artiști desăvârșiți, dar ca **MARINARI** erau pur și simplu geniali. Gândiți-vă că au fost primul popor care a îndrăznit să navigheze în largul Mării Mediterane și au pornit în acea aventură pentru a face comerț cu popoarele vecine, ne-a explicat în timp ce-și arcuia sprâncenele, de parcă el însuși ar fi fost uimit de cât de deștepti au fost minoicii. Din Creta, ambarcațiunile lor ajungeau până pe celelalte insule grecești, pe coasta Siriei și în Egipt. Transportau produse precum cereale, ulei de măsline și vin și, de asemenea, articole de lux, precum bijuterii și îmbrăcăminte. Chiar și pictorii minoici călătoreau în ținuturi îndepărtate, precum delta Nilului, în Egipt, pentru a decora pereții palatelor!



Respect — Că tot ai adus vorba despre palate, bunicule, l-am întrerupt. Când ai spus că palatul pe care l-a găsit Evans avea **O MIE DE ÎNCĂPERI**, ai exagerat, nu-i așa?

— Te asigur că nu, micuța mea, a răspuns cu seriozitate. Era cu adevărat enorm. Dar să nu credeți, că era doar o casă în care locuia regele. Palatul se folosea pentru multe alte lucruri. De exemplu, țăranii își duceau acolo recoltele, care erau depozitate în niște încăperi enorme și răcoroase ca să nu se strice. Pe măsură ce minoicii aveau nevoie de mai multe produse, precum grâu sau ulei, cei care se ocupau de depozite le dădeau cele necesare.

— Ce tare! Ca o cămară și, în același timp, un supermarket!

— Cam așa ceva, Carmen, foarte bună remarca ta. Pe lângă faptul că servea ca supermarket, a continuat bunicul, în palat existau și **TEMPLE** pentru zei, săli cu



un tron pentru rege și casele unde locuiau nobilii și servitorii regelui. Iar în mijlocul palatului, o curte imensă unde se organizau ceremonii. Adevărul e că nu știm prea bine ce făceau acolo. Poate că defilări ale soldaților, poate procesiuni pentru zei sau petreceri în aer liber, ca ale noastre. Însă exista o ceremonie care le plăcea în mod deosebit. Vreți să știți care era?

— Ce întrebare, bunicule! Bineînțeles că da, am răspuns nerăbdătoare.

— **TAUROCATAPSA!**

— Tauroceeee? am întrebat eu și Marco la unison.

Nu auziserăm niciodată cuvântul acela.

